

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ КОНВЕНТЪТ

chitanka.info

Да си кажа направо, моментите, в които ми се губят думи, са сравнително малко. Даже, като се замисля, мога да ги изброя на пръстите на едната си ръка. В края на краищата, с това си изкарвам хляба. Аз съм човек на словото. Винаги съм се гордял с факта, че обядвам буквите и сричките по-умело, отколкото девственица може да оседлае еднорог. Ако древната максима, че жените обичат с ушите си, беше вярна, Джакомо Казанова и Дон Хуан де Марко щяха да се редят при мен на опашка, за да ми искат съвет. (*Само за протокола — не е вярна*). Мога да продължа със сравненията до късна доба, но мисля, че вече схванахте основната ми идея.

Ето защо фактът, че преди малко, когато седнах пред белия лист с намерението да опиша всичко, което се случи миналата седмица, на петък, 13-и, и не успях да реша откъде да започна, през кои реки на повествованието да преплувам и къде да сложа точка на разказа си, ме изненада, меко казано, неприятно. През целия си живот бях приемал способността си да заплитам фини словесни паяжини за даденост. Достатъчно бе и най-малкото късче вдъхновение, за да усетя онова леко прищраковане, с което парченцата от мозайката започваха да се наместват в главата ми. Ами ако досегът с истинска магия бе обезличил въображението ми? Ако осъзнаването, че онова, за което съм разказвал цял живот, е истина, като с вълшебна пръчка ме бе превърнало в творчески импотент...? В такъв случай щях да изгубя и единственото си преимущество пред тълпите сиви, безхарактерни и скучни люде, с които се сблъсквах всеки ден.

Не, наистина, с какво да започна? Може би със сбирката на серийните убийци на вълнолома? Или с търга на некромантски манускрипти, приключил с масов магически побой и заплахи за отнемане на лицензи? Или пък да ви попитам дали някой от вас случайно не разполага с координатите на онази зашеметяваща сукуба от Русия — със сините очи, потресаващо дългите мигли и перфектните крака, заради които си заслужаваше да вриш в Ада поне четири мандата? Сериозно — ако някой случайно й има телефона, нека й предаде, че искам да се оженя за нея...

Но май се отплеснах. Затова, както съветват във всички безсмислени курсове по художествено писане, ще бъда принуден да започна без гръмко начало. Просто ще ви разкажа всичко за това, което се случи в Балчик на петък, 13-о число, миналата седмица. Затова, ако

случайно имате някакви забележки относно начина, по който съм оформил този ръкопис или пък започнете да мрънкате как липсват ясно изразени увод, теза, изложение и заключение, чувствайте се свободни да отидете и да се оплачете на арменския екзорсисст. Без майтап — даже, ако изявите желание, ще ви дам и адреса на личната му Фейсбук-страница. Приятели сме.

Та значи всичко започна преди около половин година. Тогава гаджето ми ме заряза... но всъщност всички, които сте чели разказите ми, знаете за какво става дума. Даже твърде добре. Това, което със сигурност дори не предполагате обаче, е, че независимо от изминалите над 200 дни аз продължавах да чувствам липсата ѝ. 24/7, както казват братята-американци. Всяка нощ сънувах кошмари, свързани с нея — всеки следващ по-извратен от предишния. Алкохолът не помагаше (цялата келтска митология ми е свидетел, че опитвах повече от усърдно). Писането на разкази до известна степен притъпи болката, но не чак дотам, че да си сложа ръка на сърцето и да заявя „Да, излекуван съм!“. Един ден (беше преди около месец) се убедих окончателно, че няма да стане по лесния начин. Трябваше да сменя обстановката. Да се разходя някъде — сам, в непознат град, където нищо нямаше да ми напомня за загубата, която бях преживял. Отворих папката със спам в електронната си поща, която редовно се пълнеше с туристически оферти от знайни и незнайни фирми, и щракнах върху първото ми попаднало писмо. „Елате в Балчик!“, подканваха ме ярките букви от рекламата. „Само сега: 20 лева за нощувка, закуска, обяд и вечеря! Райско кътче, тишина и романтика!“. С концепцията за рая се бях разделил още когато първото ми по-сериозно гадже ме заряза, романтика също не ми трябваше (видях какво стори с нея последната измамница), но виж, от тишината определено бих могъл да се възползвам. Разумната цена също си каза думата, ето защо след кратък телефонен разговор вече бях горд притежател на петдневна резервация във въпросния хотел. Няма да ви споменавам името му, за да не изземвам функциите на спама. В крайна сметка хората с това си изкарваха хляба.

С уреждането на отпуската също нямаше кой знае какви проблеми, затова след броени дни вече бях на път към Балчик. Няма да ви отегчавам с подробности за пътя... само ще спомена, че колегите-автори на разкази на ужасите биха могли да напишат многотомник,

посветен единствено и само на българските влакове. Краткият престой във Варна също мина учудващо леко и без особени ексцесии и déjà-vu на древни спомени с Онази Ненаживялата Се. Малко лашкане с екзотично-българската маршрутка под звуците на мазна чалга и олигофренски БГ-рап... и вече вдишвах соления и пропит с история въздух на Балчик. Бях идвал в този град за последно преди повече от двадесет години с родителите си, но с чисто сърце можех да кажа, че стъпвам тук за пръв път.

А хотелът... Какво да ви кажа за него? Колкото и да го описвам, все няма да е достатъчно. Напомни ми за детските ми емоции, когато за пръв път стъпих в Златни пясъци. Изумителното съчетание на море и гора, усещането, че си изгубен в буйната растителност, която сякаш диша с теб и е навсякъде — под прозорците ти, пред погледа ти, в душата ти... начинът, по който вдъхваш зелената свежест, ароматът, който гали, приспива и възбужда... Предполагам, че дори великият Рей Бредбъри, да се свети името му, би се затруднил да пресъздаде цялата поетика на това място.

Виж, що се отнася до процеса на регистрация в хотела, всичко си беше напълно прозаично и сякаш извадено от древен комунистически фризер: пълната липса на електронна база данни, бланки, отпечатани вероятно на същата печатна машина, на която Ленин е печатал позиви за Октомврийската революция (мамка му, полето за датата все още започваше с „19... г.“!)... Собственикът проучи личната ми карта толкова внимателно, все едно постъпвах на служба в ДАНС, дълго рови в някакви зацапани халваджийски тefтери, но явно в края на краищата реши, че съм достатъчно благонадежден и ми връчи ключа за стаята с думите:

— Приятен престой в хотела ни, г-н Станимиров! Дано съумеете да намерите общ език с гостите.

Зачудих се дали да му кажа, че общуването с непознати хора е последното, което в момента ми се върти из главата, но реших, че едва ли се интересува чак толкова много от подробности.

Стаичката беше повече от задоволителна — с три легла, които изглеждаха доста удобни, древен телевизор с кинескоп (с култовата марка „NEO“) и кабел за сателитна телевизия (за съжаление, след кратка инспекция установих, че не са съвместими един с друг), огромна тераса, от която не се виждаше море, но пък за сметка на това

разкриваше перфектен изглед към околната гора... Вече предчувствах спокойствието, в чиито прегръдки щях да се отпусна през следващите пет дена. Стигнах до решението, че няма смисъл още отсега да разопаковам раницата (не че в нея имаше кой знае какво: няколко комплекта тениски, боксерки и чорапи, дезодорант, самобръсначка и афтър-шейв — за разлика от бившата ми обичах да пътувам с малко багаж, а не сякаш отивам на заточение в Сибир за десет години). Вместо това реших да се поразходя.

Приготовленията ми бяха кратки: свалих вмиρισаната на БДЖ фланелка и я замених с чиста, ухаеща на омекотител, с щампа на Rammstein. Тъй като градът на Цонко Цонев бе наблизко и се предполагаше, че аборигените вече бяха попривикнали, се надявах, че появата ми с хеви-метъл атрибутика няма да ми навлече познатите до болка укорителни погледи от страна на местните бабишкери. Пък и да ме зяпаха, все ми беше тая — образът на мъж на средна възраст, който отказва да сведе глава пред каноните на застаряващото ни общество, бе нещо, с което се гордеех. Бабите можеха да цъкат с език при вида на метросексуалните безполови личности, напомпани от фитнеса и без нито едно косъмче на манекенските си задници, но лично аз смятах, че мъжът трябва да бъде мъж и да остави епилациите и прочие гейщини на така наречения „прекрасен пол“. Точка по въпроса.

Излязох от хотела и дълго се скитах по чаровните улички на Балчик. Дори процесите на демокрация, фискализация и циганизация не бяха успели да унищожат красотата на малкото градче. Просто трябваше да си затвориш очите за купчините мургавели, продаващи под път и над път кичозни китайски магнитчета, шалчета на „Манчестър Юнайтед“ и „Челси“ (о, какви изконно български сувенири!) и зле обработени на Photoshop пощенски картички. В мига, в който човек съумееше да филтрира въпросната гмеж, древната атмосфера на Балчик се появяваше като с вълшебна пръчка, улавяше го за ръка и повеждаше съзнанието му на дълга и романтична разходка.

Когато най-накрая почувствах умората да се просмуква в костите ми, погледнах часовника си и видях, че съм пропуснал вечерята. Не че бях гладен всъщност, но много ми се искаше да прекарам вечерта на терасата с питие в ръка, а от опит се бях уверил, че пиенето на празен стомах не ми се отразява кой знае колко добре. Добре, че на връщане забелязах малка бензиностанция, която очевидно бе иззела функциите

и на квартален хоремаг — вътре се продаваха хляб, алкохол и цигари, а отвън бяха насядали местните пияници, които отпиваха от отдавна стоплилите се бири с такава мудност и умора, сякаш бяха каторжници, приковани с вериги към масите, обречени на доживотно къркане. Купих си кренвиршка със съмнителна ядивност, литър водка и двулитрово шише „Кока-кола“ и с чувството на преизпълнен план по романтика за деня закрачих към хотела.

Когато се прибрах в стаята, хвърлих си един хладен душ, издъвках с неохота закуската, налях си щедра порция водка и чаша кола и с наслаждение седнах на терасата. Още първата глътка ме убеди, че животът не е чак толкова отвратителен, както ми се струваше, а след втората всичко придоби розови оттенъци. Запалих цигара и тъкмо издишах дима през ноздрите си, когато дочух леко покашляне, дошло от някоя от съседните стаи. Подскочих и се заозъртах, за да видя кой, по дяволите, дръзваше да наруши спокойствието ми. Отначало несвикналият ми с мрака наоколо поглед не успя да съзре нищо, но след секунда-две забелязах на терасата вляво от мен не твърде висок мъж с черно джинсово елече и къси панталони, преливащи с всички цветове на дъгата, който нервно премяташе тънко бастунче в ръце.

— Пфу, мътните да ме вземат, изкара ми акъла, човече! — избухнах аз, опитвайки се да прикрия смущението си.

— Да не би да Ви стреснах? О, прощавайте... много съжалявам — заоправдава се съседът ми и заби стеснително поглед в земята. — Аз просто... така де, чудех се дали не знаете дали сбирката на неживите вече е започнала...? Трябваше да се съберем в 22 часа до басейна ей там... — Той посочи с бастунчето си някъде в тъмнината напред.

— Сбирки ли? Не знам за никакви сбирки! Да ти приличам на справочник? — сопнах се аз и тутакси мислено се наругах за невъзпитания си тон.

— В такъв случай, прощавайте още веднъж. Наистина не исках да Ви плаша, а и мислех, че сте тук за Конвента... но тъй като явно съм сбъркал, пожелавам Ви лека вечер.

Той кимна учтиво и се разтвори в мрака, който постепенно поглъщаше всичко наоколо. Сепнах се, но набързо се самоуспокоих, че мъжът просто бе влязъл безшумно в стаята си. Останалите

призракоподобни детайли най-вероятно бяха плод на умореното ми от лашкането с българските железници съзнание, което на всичкото отгоре никога не бе страдало от липса на въображение.

Въздъгнах и отпих нова глътка от противно топлата водка. Е, така де — за 20 лева на ден не можеше да очаквам, че в стаята ще има и хладилник...

— Добър вечер! — дочу се плътен женски глас, този път от дясната тераса. Едва не се задавих с колата си.

— Добра да бъде... — успях да изстискам от себе си, докато се извързвах, за да застана очи в очи със събеседницата си. Може би не бе най-добрата идея... Леко прозрачна рокля, която оставяше доста малко на въображението, предизвикващи инфаркт форми, потресаващо дълги мигли, прикриващи най-сините очи, които някога бях виждал... Гърлото ми пресъхна и дланите ми се покриха със ситни капчици пот.

— Чудех се дали случайно не знаете къде ще бъде... м-м-м... — Красавицата се запъна, очевидно търсейки подходящата дума. Едва доловимият ѝ акцент подсказваше, че пред мен стои една от най-прелестните рускини, които някога бях срещал през живота си.

— Сбирката? — предположих аз, светкавично минавайки на руски (бях го научил перфектно още преди да мога да пиша и чета на български). — Ето там, до басейна — би трябвало да почне в 22 часа — упътих я така уверено, сякаш допреди минути бях председателствал въпросното събиране.

— О, много Ви благодаря! — усмихна се девойката, предизвиквайки пет-шест микровзрива в мозъка ми. — Вие няма ли да ходите? Бихме могли да отидем заедно, ако искате...

— Не, благодаря, пазя си силите за утре... — измънках аз, като мислено се кръстех: „Дано не ѝ хрумне да попита какво ще има утре...“. Слава богу, красавицата не бе любопитна:

— Добре, до утре тогава!

И с усмивка, която можеше да докара инсулт и на евнух, тя се скри в потъналата в мрак стая.

Глътнах остатъка от чашата си на екс и без да губя време в наливане на разрестител, я напълних отново до ръба. Така си и знаех: не трябваше да пия на гладно... виж само какви халюцинации плуват пред очите ми... още малко и джуджета ще започнат да ми се привиждат...

— Извинявам се за натрапването, господине, но без да искам, станах свидетел на объркването Ви — раздаде се тих глас зад гърба ми. Е, това вече беше прекалено. Можеше да се закълна, че бях заключил вратата на стаята си...

— Така е, заключихте я — потвърди гласът. Обърнах се рязко, като за малко не разлях питието си. Зад мен бе застанал младеж на видима възраст около 20–25 години, със светлокестенява коса и пронизващи стоманеносиви очи. Беше облечен в тъмновиолетово наметало, изпод което срамежливо проблясваше някакъв вид ризница, изплетена от милиарди миниатюрни стоманени пръстенчета. Китката на дясната му ръка бе обгърната от масивна сребърна гривна, широка четири-пет пръста, покрита със странни символи, които не бях виждал никъде досега.

— Тогава как влязохте, да му се не види? — вбесих се не на шега аз, без дори да осъзнавам, че непознатият очевидно бе проникнал в главата ми, щом отговори на незададения ми на глас въпрос.

— Една от слабостите ми е да приемам всяка ключалка като лично предизвикателство, господин Станимиров — отвърна странникът. И таз хубава — знаеше името ми, четеше мислите ми... Що за дяволска работа?

— О, нека не намесваме дяволите, приятелю — засмя се младежът, приседна на края на едно от свободните легла и щракна с пръсти. В ръката му изневиделица се появи чаша, която гостенинът ми без капчица смущение напълни щедро от моята бутилка водка, повдигна я леко в знак на наздравича и отпи юнашки гълток. — Ех, обичам пороците на вашия свят... Дори така любимите Ви дяволи нямат чак толкова примамливи изкушения... а, повярвайте ми, нищо не може да се сравни с публичните домове на Ада...

— Аха, разбирам... но все пак бихте ли обяснили, преди да си помисля, че съм откачил окончателно и безвъзвратно? — прекъснах го безцеремонно аз.

— Както пожелаете, г-н Станимиров... или мога да Ви наричам Александър?

— По-добре Сашо — въздъхнах аз. — „Александър“ ми викаше само майка ми, и то когато ме пращаше да върша нещо или щеше да ми се кара.

— Така да бъде — усмихна се непознатият и надигна отново чашката. — Та да се върнем там, откъдето започнахме: съжалявам още веднъж, че подслушах мислите ти, Сашо, но в моя защита искам да кажа, че човек, който е дошъл на Конвента и мисли толкова силно, едва ли не сам си проси да проникнат в съзнанието му. Повечето от гостите тук вдигат такива могъщи блокади, че и Генералът би се затруднил да определи какво точно мислят. Но не се притеснявай, и ти ще се научиш с течение на времето на подобни трикове...

— С течение на времето? За какво говориш?

— О, извинявай, забравих, че все още не знаеш какво става. Виждаш ли, приятелю, без да искаш, си дошъл в Балчик точно по времето, в което се провежда ежегодната сбирка на магьосници и прочие същества с не твърде ортодоксални способности от цялата страна, наречена гръмко незнаяно от кого „Конвент“. По принцип не сме свикнали хора, незапознати с цялата завера, да пристигат случайно на нашите срещи, което означава, че някой или нещо поради неизвестна причина те е довело тук. Което на свой ред ме принуждава да те попитам: какви са твоите умения?

— Умения ли? Не те разбирам...

— Всеки маг има тясна специализация — нещо, което го отличава от другите... коронен номер, ако щеш. Да вземем мен за пример. Точно ще поправа пропуска си и ще се представя, както си му е редът — казвам се Марин Томов от Стражица и коронният ми номер е да говоря със стихииите. Някак си неусетно с течение на времето се научих да комуникирам с вятъра, водата в реките и езерата, светкавиците и дори земетресенията. Ако случайно се чудиш защо Стражица не бе срината до основи през далечната вече 1986 година, твоят покорен слуга имаше пръст в цялата работа...

— 1986 ли? — прекъснах го аз. — Че ти тогава не си бил роден!

— Много ти благодаря за комплимента, особено като се има предвид, че всъщност съм на 417 години — поклони се иронично магьосникът.

— Хм, доста е трудно да повярвам в това... И в този ред на мисли, в интерес на истината, не ми приличаш много на Марин с тези дрехи...

— О, да бе — плесна се по челото събеседникът ми и махна небрежно с ръка. Странните одеяния изчезнаха, заменени от напълно

тривиални изтъркани дънки, тениска с надпис „Блага сума железни крака разтваря“ и чифт прокъсани кожени сандали. Единствено гривната продължи да проблясва на китката на дясната му ръка. — Извинявай, тук малко си падаме по театралните ефекти и костюми. Та докъде бяхме стигнали?

— Точно се хвалеше как си разказвал вицове на земетресението в Стражица и то от смях забравило да срине града със земята.

— Иронията ти е неуместна, друже, но ще я преглътна някак си — ухили се Марин и пресуши остатъка от водката в чашата си на един дъх. — И така, да се върнем на твоята скромна особа: какво точно е твоето призвание?

— Ами... нямам такава... — объркано измънках аз. — Доколкото ми е известно, не съм магьосник, даже напротив: ако търсиш средностатистически българин за някакво социологическо проучване, по-добър от мен едва ли ще намериш... Нямам семейство, живея сам с котката си, работата ми е напълно обикновена и скучна, от време на време пиша разкази, които почти никой, освен моите приятели, не чете, изкарвам точно толкова, колкото да не умра от глад или с пресъхнало гърло.....

— Чакай малко — прекъсна ме Марин. — Я се върни на това за разказите!

— Е, да, пиша от време на време фантастика, фентъзи и хорър, но това не е от кой знае колко голямо значение...

— Хм, Сашо, смея да те уверя, че ако наистина пишеше, щях да съм те чел. Не съм по-различен от повечето колеги тук: имам слабост към добрата литература... и под „добра литература“ имам предвид точно изброените от теб жанрове. Гордея се с това, че съм изчел всичко, което излиза на книжния пазар... но името „Александър Станимиров“ определено не ми говори нищо.

— Ами ако някога прочетеш нещо от един цикъл за кръчма, която се появява тук-там из световите и приютява най-различни магьосници, разочаровани от живота, да знаеш, че имаш честта да се познаваш с онзи, който се крие под псевдонима на автора — ухилих се аз и напълних чашите с нова порция скоросмъртница.

— Триста кентавъра и девственият мустак на Локи! — плесна се по челото Марин и ме тупна свойски по рамото. — Абе, Сашо, защо не каза веднага, че ти си авторът на „Кръчма Зелената котка“? Че ако ей

сега скокнем до басейна и кажем на всички кой си, на ръце ще те носят! Е, някои от по-големите особняци могат и да почнат да те разпитват откъде получаваш информация за секретните мисии на Тери Сторн и Били Зеленчука, ама да не ти пука — любителите на теориите за конспирации са навсякъде...

— Искаш да кажеш, че това, което мислех за пълна измишльотина, всъщност е истина?

— Ха-ха, със сигурност, приятелю! Мамка му, защо не дойде миналата година? Тогава всички идиоти бяха тук — даже и Джонатан Деветте Пръста, който по принцип ни избягва по непонятни причини...

— А защо ги няма тази година?

— Ми Тери замина на Старозагорските бани — там по принцип се събират така любимите ти дяволи, таласъми, огрета и прочие нечиста сила. Нашето момче бе бая налютено, понеже някой от тях го бил нарекъл „евтин фокусник“, затова реши да се разходи до там и да си поговори с него. Даже съжалявам, че в момента не съм там, понеже веднъж да видиш батко си Тери в акция, повече на цирк няма да стъпиш — толкова е забавно. Били Зеленчука бил на почивка във Велико Търново (превод: забърсва някоя първокурсничка, омайва ѝ главата с простотии, след което ѝ изтрива паметта и се впуска в следващата авантюра). Другите, честно казано, не ги знам къде са...

— А „Зелената котка“ не се ли появява тук от време на време?

— О, не, друже — нямам представа защо, обаче „Котката“ се варди от Балчик и Старозагорските бани като дърт развратник от заклинание за полова немощ.

— Здраве да е... — почесах се по темето аз.

— Хайде да се поразходим малко, че да те представя на нашите хора — щракна с пръсти Марин и стана от леглото.

Без никакво колебание го последвах — така или иначе сънят ми се бе изпарил, умората също... а като прибавим и факта, че щях да се срещна с прелестната сукуба... хм, исках да кажа — с останалите магьосници и прочие свръхестествени създания... така де, разбрахте за какво става дума.

— Къде искаш да отидем първо? — попита ме Марин, докато заключвах вратата на стаята (да ме пита някой защо ли, след като очевидно хотелът бъкеше от минаващи през стени и отключващи с

едно докосване врати хора...). — Ако ти се разкарва до вълнолома, може да успеем да сварим серийните убийци, които се събират само когато Конвентът съвпадне с петък, 13-и. Нещо като традиция им е — всичките са едни фаталисти, та ум да ти заиде...

— Че те пък какво търсят тук? Конвентът не е ли само за вълшебници?

— Първо на първо, да те светна, че ако наречеш някого „вълшебник“, автоматически го принизяваш до новобранец и/или младок, така че много внимавай къде използваш тоя епитет. Предпочитаме „маг“, „магьосник“ или „човек на магията“. Второ, според теб как серийните убийци се измъкват постоянно от закона? Естествено, че им е необходима лека свръхестествена помощ. Съответно с колкото повече сила разполагат, толкова повече трупове им тежат на съвестта. Тук гледаме да не приютяваме ония самодейци, дето са претрепали по някоя-друга бабичка или изкормват малки деца и след това се гордеят с това. От мен да знаеш, това са абсолютни аматьори. Има едно приятелче от Асеновград — бат' Милко — дето се е специализирало в издирването и... да кажем, обезвреждането... на идиоти като тях. Виж, народът, дето се е събрал сега на вълнолома... това са гении, Сашо. Хора, които успяват да разчетат без грешка аурата на всеки, да определят с точност до секундата кога да отнемат този или онзи живот, без това да повлияе на развоя на бъдещето... хм, всъщност няма нужда точно на теб да обяснявам какво е ентропия и причинно-следствени връзки, разбира се.

— Добре де, дай да слезем до морето и да ги видим — след толкова хвалебствия чак ми стана интересно — ухилих се аз.

След около десетина минути успяхме да стигнем до вълнолома, без да се изпопребием по стръмните стъпала от хотела до морския бряг. На няколко пъти ми се струваше, че сме на косъм от това да се загубим, но Марин, който очевидно познаваше всяко камъче и тревичка наоколо, уверено ме водеше надолу. Когато най-сетне стълбите свършиха и закрачихме по крайбрежната алея, без особен труд успяхме да съзрем групичката тъмни силуети, насядали по бетонните „таралежи“ на буната. Чак сега ми направи впечатление колко мъртво и пустинно бе каменистото подобие на плаж наоколо. Нямахме ги глъчката, светлините, пиянските подвиквания оттук-оттам, дрънченето на чаши и миризмата на кебапчета и пържена цаца, с които

обикновено бе пропит всеки квадратен сантиметър от българското Черноморие.

— Обикновена психоманипулация, Сашо — подсмихна се Марин, когато забеляза как се ослушвам и душа като прегладняла котка. — Учи се в първи курс на университета: наелектризираш психологическата атмосфера с мисли за смърт, болести и разруха, народът се депресира и си стои по хотелите... или изобщо не припарва до Балчик. Така всички са щастливи — те, защото не виждат онова, на което мозъците им не биха повярвали, и ние, защото няма кой да ни се пречка из краката и да се дере под звуците на мазна чалга.

Докато моят спътник ми обясняваше всичко това, неусетно бяхме се приближили на един хвърлей камък до събралите се на вълнолома хора. Когато ни забелязаха, всички млъкнаха като по команда. Можех почти физически да усетя напрежението, което се разля по костите ми. По този начин, казват, се чувстват онези, на чийто гръб играе аленочервената точка на лазерния мерник на снайперистите.

— Спокойно, момчета, това съм аз, Лъо Клер^[1] — ухили се Марин и се обърна с лице на север, за да може пълната луна да освети физиономията му. — Водя ви гостенин. За пръв път е на Конвент, но надявам се — не за последен, така че не го плашете много...

— Уф бе, Марине... Що не се обади първо, че да не се стягаме толкова? — изпуфтя един от групичката.

— И да изпусна гледката на десетина паникьосани пишман главорези? Никога — засмя се моят нов приятел и ме подбутна напред. — Младежи и дъртаци, представям ви Негово Мрачно Превъзходителство Сашо Станимиров — автор под прикритие на редица любими вам разкази от рода на „Зелената котка“, „Клуб 13“, „Влак до отвъдното“ и прочие благинки.

— Чумата да ме тръшне и тъща ми да ме свестява! — изплю се с възхищение в морето един от накацалите по „таралежите“. — „Клуб 13“ ми е един от любимите разкази! Сигурен ли си, че това е човекът, който го е написал?

— Хиляда процента, Ники — кимна Марин.

— Голям съм ти почитател, братле — Силуетът стана от мястото си мълниеносно, приближи се с безшумни стъпки до мен, улови ръката ми и я разтърси. — Ако знаеш колко идеи съм заимствал от твоите истории... е, надявам се, че няма да ме съдиш за авторско право.

— Съвсем не, аз съм алтруист — измърморих под носа си аз. Явно шегата се прие добре, защото хилещът на насъбралите се близо пет минути оглася безлюдния плаж.

След като ритуално стиснах ръцете на всеки един от „убийствения кръжок“ (лаф на Марин), се разприказвахме надълго и нашироко за техническите подробности на убийствата, начините за тяхното прикриване, практическите аспекти на различните оръжия и техники... Ако Марин не ме беше дръпнал встрани и не ми бе прошепнал, че ще изтървем търга на магическа литература, сигурно щяхме да осъмнем. Ако знаете колко само ми се иска да ви споделя някои от най-интересните моменти в разговора ни... но няма как — заклев се с ръка на сърцето, че няма да използвам факта как тези хора разкриха душите си пред мен. Въпреки всичко обаче Ники, който се оказа един от тарторите на цялата агитка, обеща, че ако ченгетата успеят да заловят някой от тях, ще ми предостави пълен картбланш да опиша всичко в разказ, новела или роман. Съмнявам се обаче от това да излезе нещо. Дори да допуснем, че родната полиция съумееше да си свърши работата (в което всеки разумен човек би се съмнявал до последния си дъх), пак нямаше да посмея да напиша каквото и да било. Доста зор щеше да ми е да обяснявам после откъде, мътните ме взели, съм научил за неща, за които силите на реда дори не подозират...

Търгът на магическа литература съвсем ме остави без думи. Скупчилите се около изнесената от някоя от хотелските стаи маса магьосници стигнаха чак до бой, когато един от хасковската група обвини колегата си от Павликени, че е фалшифицирал последния от манускриптите на Юсуф бин Ахмед (кърджалийски некромант, известен с напредничавите си мисли относно начините за използване на магарешки карантии при извикването на джинове, блатници^[2] и опойци^[3], както услужливо ми обясни Марин). След няколко заблудени файърбола и едно-две проклетия за сплашване на врага на Генерала му писна, раздаде няколко шамара зад вратовете на скандалджиите и ги заплаши, че ще отнесе въпроса до Комисията за свръхестественото към Народното събрание и лично към проф. Божидар Димитров. Кавгата угасна също толкова внезапно, както бе и започнала.

А, да, Генералът... Тази митологична личност... Успях да се запозная и с него — архимаг от Пазарджик, който специализираше в областта на криптофилологията (другояче казано, хобито му бе да открива древни ръкописи и да разшифрова прастарите заклинания, закодирани между редовете им). Никой не знаеше на колко години е точно — сред магьосниците това се считаше за проява на лош вкус. Носеха се слухове за това как навремето помогнал на хан Крум да се избави от обкованата със сребро чаша, направена от главата на Никифор и превърнала се в един от най-могъщите артефакти по прабългарските земи. Други пък се кълняха, че с очите си са виждали у дома му златен ритон с глава на елен от Панагюрското съкровище, подарен му лично от Котис I заради огромната помощ, оказана при битките с Филип Македонски. Трети уверяваха съвсем сериозно, че Генералът всъщност е бил модел на аборигените от остров Пасха при създаването на прословутите каменни идоли. Не знам кое от всички твърдения, което чух онази вечер, бе истина, но факт бе, че Генералът бе авторитет, когото всички слушаха и с когото всички се съобразяваха.

Докато с Марин наобикаляхме многобройните групички по интереси и се запознавахме с видни и не чак толкова магьосници от цяла България, не можех да не потърся с поглед момичето, което ми бе направило зашеметяващо впечатление още първата вечер. За жалост обаче не можах да я открия. Наистина жалко. Напълно съм сериозен — беше толкова красива, че за пръв път през живота си изпитвах желание да предложа на някоя жена ръката и сърцето си...

За сметка на това пък имах честта да стисна ръката на Благой — първият български маг, участвал в международния Конвент в Чикаго преди години, чиято презентация „Сексуалното напрежение между бродници и инкуби — мост между магията на Изтока и Запада“ бе пожънала невероятен успех.

Получих и покана за гостуване на русенския клуб за приложна магия и пророчества, чието лоби в Балчик бе повече от впечатляващо. Познавах Русе като град на диви купони и невероятни чешити, но с удоволствие щях да разгледам и другата му страна — онази, която оставаше скрита от очите на простосмъртните.

Успях да разменя няколко приказки и с една от групичките, които придаваха международен привкус на Конвента — стийте^[4] от Македония. Много приятни създания, между другото — начетени, с

чувство за хумор и любителки на доброто парти. Е, имаха си и трески за дялане — ако Марин не ме бе предупредил да отклонявам учтиво поканите им за нощно къпане, не се знае докъде щях да я докарам...

В общи линии, благодарение на новите ми познати петте дена в прекрасния хотел отминаха неусетно. За съжаление трябваше да се прибирам в София, където отново щеше да ме грабне водовъртежът на скуката, сивотата и безличното ежедневиe. Вместо за магии и убийства щях да слушам отдавна досадили ми изповеди за работа, заплати и бонуси, вместо разкрепостени и духовно освободени магове щях да бъда отново заобиколен от еснафи и сребролюбци, а вместо чаровни сукуби щях да наблюдавам с тъга мазните телеса на ненаживяли се блудници.

Надали ще придобиете и най-малка представа какво ми беше по време на обратния път към столицата. Едва ли ще мога да ви опиша достатъчно достоверно как пустотата, прогонена от вълшебната атмосфера на Балчик, постепенно се завръщаше и с всяко потракване на колелата на влака окупираше поредния квадратен сантиметър от сърцето ми. Не очаквам да ме разберете.

Знайте обаче едно: със сигурност дните до следващото лято (до следващия летен петък, 13-о число) ще отлетят неусетно. Защото очакването е съвсем различно, дори приятно, когато има на какво да се надяваш. Бъдете сигурни, че ще ви разкажа за всичко, което ще се случи на Конвента догодина, също толкова правдиво и без да ви спестявам нищо, както направих и в настоящия разказ.

А, и между другото...

Сериозно, някой да знае телефона на Наташа?

[1] „Това съм аз, Льо Клер!“ — реплика от британския комедиен сериал „Ало, ало“, станала класическа благодарение на многократните повторения на шоуто по българските телевизии — Б.а. ↑

[2] Блатник — зъл дух, обитател на блатата. Според народните поверия, блатните духове трупат съкровища на дъното на блатата векове наред и ревниво ги пазят от натрапници. Ако човек се приближи много до някое блато, блатниците могат внезапно да изскочат от тинята и да го завлекат на дъното, за да го удавят — Б.а. ↑

[3] Опойца — зъл дух — кръвопиец, приемащ физическа форма на пиявица, който се загнездва под кожата на човека и смуче кръвта му.

Опойците докарват бяс, т.е., могат да се вселят в човека, чиято кръв са смукали. В някои вярвания смятат, че в опойци се превръщат хората, които умират пияни. В миналото такива хора ги погребвали отделно на гробищата, встрани от другите — смятало се, че да умреш като опойца е все едно да се самоубиеш — Б.а. ↑

[4] Стѝи — водни духове, обитаващи най-дълбоките места в реките, засвидетелствани във вярванията на българското население в Македония. Представяни са като жени с много дълги разплетени коси, които давят хората в реките. Вярва се, че човек дори да се опита да избяга от тях, те хвърлят по него косите си, впримчват го и го оплитат с тях и го завличат в дълбините, където го удавят — Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.